somme paa, at efter Lov af 27. Maj 1908 kan Enker nu hensidde i uskiftet Bo uden at der beskikkes dem en Værge.

Vor Liste i sidste Nummer var foreløbig. Vi forbeholder os om fornødent at supplere den, ligesom vi ogsaa paatænker at underbygge den med Eksempler.

Litteratur.

—o—

Et mægtigt Boglager bestaaende af 200.000 Bind svensk Skønlitteratur realiseres i disse Dage til nedsat Pris af Albert Bonniers Forlag i Stockholm (for Danmark gennem G. E. C. Gads Boghandel).

Ved denne Prisnedsættelse gives der en enestaaende gunstig Lejlighed til for en ringe Udgift at erhverve en Række godt udstyrede Bøger af Sveriges mest kendte og skattede Forfattere, hvoriblandt C. M. Bellmann (Fredmans epistlar og Fredmans sanger), G. af Gejerstam (22 forskellige Bøger), V. v. Heidenstam (Karolinerne m. fl.), Selma Lagerlöf, Oscar Levertin, Aug. Strindberg (I röda rummet, Svenska öden och äventyr, Tjänstkvinnans son o. fl.), Ellen Key (Barnets århundrede, Kärleken och äktenskapet, Menniskor, Tankar) samt moderne Forfattere som Daniel Fallström, Ernst Lundquist, Sigfrid Siwertz, Marika Stjernstedt, Hj. Söderberg, Gustaf Ulman, Elin Wägner og mange flere, ialt over 200 forskellige Bøger.

Alle Boghandlere modtager Bestillinger og udleverer gratis Fortegnelsen over denne Prisnedsættelse.

Elisif Fiedler: Den gyldne Nat, to Kvindebilleder. — (Jespersens Forlag, København). — 80 Sider.

Med mange smukke, stilfulde og farvemættede Ord skildres i denne Fortælling to fine og højsindede Kvinders Kærlighed til en og samme Mand, den enes Elsker, den andens Husbond, — men forøvrigt trods alle de Ædelstene af Ord, han indfattes i, et ganske simpelt Dusinmandfolk, ikke saa lidt i Slægt med Helten i Peter Nansens „Maria" og „Frk. Julies Dagbog". Bogen virker, al sin sproglige Stilfuldhed ufortalt lidt afbleget, som et litterært Modeblad fra Firsernes Dage. Vi tager ikke længer disse Tørklæde-kastende Sultaner alvorlige; vi lader dem saa inderlig gerne i Fred med deres Jagt paa kvindelige Smaahøns, og vi haaber, at det kun er i Litteraturen, at Kvinder af saa fin Støbning, som de to her skildrede, ofrer saa mange smukke og altfor værdifulde Følelser paa en saa ligegyldig Genstand. Hvis Elisif Fiedler vilde anvende sine Forfatterevner, der baade i Henseende til sproglig Velklang og sjælelige Iagttagelse ikke kan bestrides, paa Emner af større Interesse, kunde hun sikkert præstere noget fuldt ud tilfredsstillende. e—e.

Emilie Bech: Veninder. — 155 Sider. — Ellinor Kielgast: Præstens Pigebørn, Fortælling for unge Piger. — 182 Sider. — (Jespersens Forlag, København).

To ganske harmløse, elskværdig fortalte Historier om unge Piger, og sikkert begge beregnede paa unge Piger, skønt kun den ene betegner sig selv som en saadan. Begge Bøger har det tilfælles, at de bærer i saa ringe Grad Præget af en ejendommelig Forfatterpersonlighed, at vi

---

Brandmajoren.

—o—

Det lakkede mod den Time, hvor han plejede at indfinde sig, den gamle, knarvorne Herre med sine ivrige Protester. I Aften ventede jeg ham ikke, og sandt at sige. jeg følte mig vel tilmode derved; jeg er af Naturen et fredsommeligt Gemyt og vil helst leve i god Forstaaelse med mine Medskabninger. Og det syntes jo nu, som om jeg skulde faa Lov dertil. Kultusministerens Forslag om Kvinders Adgang til at beklæde overordnede Stillinger baade ved højere Almenskoler og Folkeskoler havde hensat mig i en Tilstand af Forsonlighed og glad Fortrøstning til, at nu var Banen klar, og alle Reaktionens fule Spøgelser nedstyrtede i Dybet. Jeg strakte mig henad Kontorets ikke altfor magelige Divan, og det forekom mig i min løftede Stemning, som hvilede jeg paa et Leje af spændte Fjedre og svulmende Hynder. Alting fremstillede sig for mit Blik i Rosenskær. Kontoret med sit mere end spartanske Udstyr fik et Præg af dyster Komfort, som virkede tillidvækkende, Loftet løftede sig, Væggene videde sig ud, jeg befandt mig midt i de danske Kvinders Deputeretkammer. Og jeg saa i halvvaagen Drøm Kvinderne flokke sig i Massevis om D. K.'s Banner, jeg saa Kreds efter Kreds skyde op det hele Land over, af Klitternes Sand, af Hedens Lyng, af Øernes fede Muld, og henreven af dette Fremtidssyn gav jeg min Begejstring Luft i Højsangsvendinger: »Yndig er Du, o Dansk Kvindesamfund, og Din Vælde uimodstaaelig! Dine Venner skarer sig i Dit Fodspor, og Dine Fjender viger tænderskærende af Din Vej. Din Krone er Retfærdighed, Dit Scepter er Menneskekærlighed, Din Styrke er Din Kvindelighed. Hvor Du træder, der grønnes Danmarks Enge...«

En Buldren op af Trapperne fik Blodet til at isne i mine Aarer, og Lovsangens Toner til at dø paa mine Læber. Jeg vidste kun altfor vel, hvem der kom. Min første Tanke var at fare hen og laase Døren, men jeg naaede kun fortumlet at rejse mig halvt, støttet paa Albuen, saa stod han i Stuen, min Plageaand, og svingede med et modbydeligt Satyrgrin en Bunke løse Ark af Rigsdagstidende i sin Haand.

»Naa, vi sover heroppe!« udbrød han, »ja, havde jeg ikke nok en Mistanke derom. Vi hviler os paa vore sølle Laurbær, mens Mikkel render tilskovs med den fede Gaas. — Værs'god og læs!« — Han kastede Arkene paa Bordet.

»Kære Brandmajor,« sagde jeg somden, der med Overvindelse har fattet sin Beslutning. »Jeg kommer til at frabede mig Deres Besøg for Fremtiden. Man har ladet mig vide, at man ikke synes om Deres ukaldede Indblandinger, endnu mindre om Deres ubeherskede Tone. »Kvinden og Samfundet« er et alvorligt, sagligt Blad, som mindst af alt tør drive Halløj med Borgermusiken. Hjertevarme, Fordragelighed, Kærlighed til Næsten skal aande Læseren imøde fra vore Spalter. Med blød Kvindehaand skal Manden ledes til frivillig at skænke os det, vi beder om.«

Han saa paa mig med et Blik. som gik lige igennem min ydre Forskalning og ramte mine Følelsers Centrum: »Læs«, sagde han blot og skød de løse Ark af Rigsdagstidende hen imod mig.

Jeg rystede paa Hovedet. »Frist mig